

COMPETENȚA SPECIALĂ A DNA ÎN RAPORT CU CEA A PARCHETULUI EUROPEAN

Av. Elena HACH

Abstract

The paper takes into account the analysis of the special competence of National Anticorruption Directorate by reference to EPPO competence.

The article underlines the main differences in competence between the two judicial authorities in order to establish what types of criminal offences still remain within the area of National Anticorruption investigations after EPPO has been established and the possible consequences of overlapping competence area.

Keywords: *National Anticorruption Directorate, EPPO, competence, judicial authority*

Art. 13 alin. (2) din O.U.G. nr. 43/2002 stabilește că sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție **infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, fără să se prevadă vreun anumit criteriu.**

Aici este necesar a preciza că la acest moment funcționează Parchetul European, conform Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) și potrivit Legii nr. 6/2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European.

Parchetul european a fost fondat pe baza propunerilor Comisiei Europene, propuneri ce aveau în vedere organizarea unei structuri eficiente, capabilă să protejeze mai dinamic interesele financiare ale Uniunii Europene și să fie operativă, asigurându-se funcționarea acestei structuri în interiorul sistemului juridic al statului membru, dar și funcționarea sa la nivel central, european.

Modelul de organizare a avut în vedere un corp central, la nivel european, independent, capabil să asigure un răspuns ferm la provocările în aria intereselor financiare ale UE, dar și o protecție unitară a acestora în întreaga uniune, și, pe de altă parte, un corp secundar în statul membru, capabil să funcționeze în

sistemul jurisdicțional al acestuia și să promoveze cauze în fața instanțelor naționale, avantajul acestuia fiind acela de a fi în proximitatea locului săvârșirii infracțiunii¹.

Procurorii europeni delegați au dublu statut, acela de procuror național, respectiv acela de procuror delegat european.

Un procuror delegat european trebuie, mai întâi de toate, să fie procuror național și să provină dintre organele de urmărire penală ale statului membru, păstrându-și așa-numita pălărie națională.

Aționând însă în numele și pe seama EPPO, fac parte integrantă din acesta, supranumit pălăria europeană.

Statutul de „double-hatted” are implicații atât instituționale, cât mai ales operaționale.

Acest statut impune ca aceștia să nu poată fi eliberați din funcția de procuror național fără acordul EPPO, ceea ce nu semnifică o ingerință în sistemul de management judiciar, ci doar o garanție sporită pentru independența Parchetului European². Structura colegială a EPPO are putere de supraveghere a procurorilor europeni delegați³.

EPPO nu are o structură colegială asemănătoare Eurojust, considerându-se la momentul organizării că un asemenea model interguvernamental ar constitui o piedică serioasă în calea eficienței procedurilor de urmărire penală. Motivul principal pentru a crea o structură colegială distinctă de cea a Eurojust a fost acela de a asigura luarea în mod independent a unor decizii importante, de esența procedurilor de urmărire penală, și nu cooperarea judiciară specifică profilului Eurojust. Scopul pentru care a fost construită structura colegială a Parchetului European a fost acela de a asigura o politică de urmărire penală independentă și unitară la nivelul UE, în caz contrar (a se vedea Eurojust) fiind nevoie de acordul statului membru în privința investigației sau a urmăririi penale, fiind posibil ca interesele naționale să prevaleze intereselor Uniunii⁴.

O structură colegială, precum cea a Eurojust, ar fi greoaie și ar putea însemna întâzieri serioase în procesul decizional operațional în timpul investigației (de exemplu, percheziționarea spațiilor sau arestarea suspectilor în mai multe state membre), în faza de urmărire penală (de exemplu, alegerea jurisdicției, punerea sub acuzare) și în special în conflictele de jurisdicție și, în plus, aduce în paradigmă interferența politicului în deciziile de efectuare a urmăririi penale, ceea ce contravine serios principiilor politicii de urmărire penală⁵.

* Articolul este rezultatul activității de cercetare din cadrul studiilor doctorale la Universitatea Babeș-Bolyai, Facultatea de Drept.

¹ The European Public Prosecutor's Office, *An extended arm or a Two-Headed dragon?*, L.H. Erkelens, A.W.H. Meij, M. Pawlik, cap. 1, pp. 11-14.

² *Ibidem*.

³ V. Jourová, *The Cost(s) of Non-Europe in the Area of Freedom, Security and Justice – The European Public Prosecutor's Office as a Guardian of the European Taxpayers' Money*, *Eucrim* iss. 2/2016, p. 94.

⁴ The European Public Prosecutor's Office, *op. cit.*, p. 15.

⁵ The European Public Prosecutor's Office, *op. cit.*, p. 16.

În literatura de specialitate, alegerea protejării primordiale a intereselor financiare în detrimentul ocrotirii valorilor de o importanță deosebită, precum viața, libertatea sau sănătatea, este văzută ca o consecință a faptului că statele membre consideră domeniul penal ca un atribut al suveranității lor. Astfel, cedarea către Uniunea Europeană a unei părți din acest atribut va conduce la limitarea puterii autorităților naționale. Într-un domeniu în care interesul statelor membre este scăzut (interesul financiar al Uniunii Europene), cedarea suveranității este realizabilă, însă aceasta este mai greu de acceptat în situații în care interesul național vine în contradicție cu interesul Uniunii Europene. Cu toate acestea, prin alegerea protejării doar a intereselor financiare ale Uniunii Europene ca obiectiv al înființării Parchetului European se transmite cetățenilor Uniunii un mesaj deloc încurajator. În acest fel, se arată că valori sociale precum viața, libertatea sau sănătatea pot fi suficient protejate prin mijloace tradiționale de cooperare judiciară, în timp ce interesele financiare ale Uniunii Europene sunt atât de importante încât doar prin mijloace verticale, unificate și coordonate de investigare se poate atinge nivelul de protecție dorit.

Decizia CJUE din cauza *Taricco*⁶ a grăbit negocierile în privința Directivei PIF și a Propunerii de Regulament în privința fraudelor în materie de TVA, dar și înființarea EPPO.

CJUE a trebuit să răspundă unor întrebări în raport cu posibila încălcare a dreptului Uniunii Europene ca urmare a existenței unor reguli naționale privitoare la termenul de prescripție ce împiedică urmărirea penală a infracțiunilor privitoare la TVA împotriva bugetului național. CJUE a decis în cauză, privitor la efectivitatea procedurii italiene în materie de combatere a infracțiunilor în materie de TVA, că aceste fraude, într-adevăr, pot aduce atingere intereselor financiare ale UE, chiar dacă taxa în sine este colectată de un stat membru. În cazul *Taricco*, CJUE a mers mai departe decât în cauzele anterioare, stabilind că pentru combaterea anumitor infracțiuni grave în materie de TVA poate să fie necesară aplicarea unor sancțiuni penale. Unul dintre argumente a fost acela că fraudă în materie de TVA are consecințe și asupra bugetului UE, iar statul membru are obligația de a contracara activitățile ilegale care aduc atingere bugetului UE (inclusiv aceste fraude în materie de TVA). Această obligație reiese din dreptul primar al UE, art. 325 par. 1 și 2 TFUE, având efectul de a determina inaplicabilitatea regulilor de drept național care contravin dreptului primar al UE (precum sunt regulile referitoare la efectele termenului de prescripție, în cazul de față). Instanțele naționale trebuie să asigure efect deplin reglementării primare a UE, chiar și cu consecința inaplicabilității dispozițiilor de drept național. Prin urmare, hotărârea din cazul *Taricco* extinde aplicabilitatea dreptului penal al UE și asupra fraudei în materie de TVA, în baza dreptului primar al UE.

⁶ CJUE, cererea C-105/14, hotărârea din 8 septembrie 2015.

Atribuțiile EPPO sunt, conform art. 4 din Regulament: investigarea, urmărirea penală, trimiterea în judecată și exercitarea acțiunii penale înaintea instanțelor competente din statele membre care participă la cooperarea consolidată cu privire la acele infracțiuni pentru care s-a stabilit o formă de armonizare prin adoptarea de norme comune, în temeiul art. 83 alin. (1) din TFUE, dar ținând seama și de prevederile art. 325 din TFUE în materia definirii **infracțiunilor ce aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene și sancțiunilor aplicabile acestora.**

Competența materială a EPPO este strict precizată în art. 22 din Regulamentul EPPO⁷, coroborat cu art. 25⁸, în esență fiind în discuție infracțiunile care

⁷ „(1) EPPO este competent în ceea ce privește infracțiunile care aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, care sunt prevăzute în Directiva (UE) 2017/1371, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern, indiferent dacă același comportament infracțional ar putea fi încadrat ca un alt tip de infracțiune în temeiul dreptului național. În ceea ce privește infracțiunile menționate la articolul 3 alineatul (2) litera (d) din Directiva (UE) 2017/1371, astfel cum a fost transpusă în legislația națională, EPPO este competent numai atunci când acțiunile sau inacțiunile intenționate definite în dispoziția respectivă sunt legate de teritoriul a două sau mai multe state membre și implică un prejudiciu total de cel puțin 10 milioane EUR. (2) EPPO este competent, de asemenea, în cazul infracțiunilor referitoare la participarea la o organizație criminală, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern, în cazul în care activitatea infracțională principală a unei astfel de organizații criminale este de a săvârși oricare dintre infracțiunile prevăzute la alineatul (1). (3) EPPO este competent și cu privire la orice altă infracțiune care este legată în mod indisolubil de un comportament infracțional care intră în domeniul de aplicare al alineatului (1) de la prezentul articol. Competența cu privire la astfel de infracțiuni poate fi exercitată numai în conformitate cu articolul 25 alineatul (3). (4) În orice caz, EPPO nu este competent pentru infracțiuni privind impozitele naționale directe, inclusiv infracțiuni legate în mod indisolubil de acestea, iar organizarea și funcționarea administrațiilor fiscale ale statelor membre nu sunt afectate de prezentul regulament”.

⁸ „(1) EPPO își exercită competența fie prin începerea unei investigații în temeiul articolului 26, fie prin adoptarea deciziei de a-și folosi dreptul de evocare în temeiul articolului 27. În cazul în care EPPO decide să își exercite competența, autoritățile naționale competente nu își exercită propria competență cu privire la același comportament infracțional. (2) În cazul în care o infracțiune care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 a cauzat sau riscă să cauzeze intereselor financiare ale Uniunii un prejudiciu inferior sumei de 10.000 EUR, EPPO își poate exercita competența numai în situația în care: (a) cazul are repercusiuni la nivelul Uniunii, ceea ce impune desfășurarea investigației de către EPPO; sau (b) funcționari sau alți agenți ai Uniunii sau membri ai instituțiilor Uniunii ar putea fi suspectați de săvârșirea infracțiunii. EPPO se consultă, atunci când este cazul, cu autoritățile naționale competente sau cu organele competente ale Uniunii pentru a stabili dacă sunt îndeplinite criteriile stabilite la literele (a) și (b) de la primul paragraf. (3) EPPO nu își exercită competența cu privire la nicio infracțiune care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 și, după consultarea cu autoritățile naționale competente, transmite cauza acestora din urmă, fără întârziere, în conformitate cu articolul 34, în cazul în care: (a) pedeapsa maximă prevăzută în dreptul intern pentru o infracțiune care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (1) este egală cu pedeapsa maximă pentru o infracțiune legată în mod indisolubil, după cum se prevede la articolul 22 alineatul (3), sau mai puțin severă decât aceasta, cu excepția situației în care aceasta din urmă a fost instrumentală pentru săvârșirea infracțiunii care intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (1); sau (b) există un motiv să se creadă că prejudiciul cauzat sau care este probabil să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii prin săvârșirea unei infracțiuni astfel cum se menționează la articolul 22 nu depășește prejudiciul cauzat sau care este probabil să fie cauzat unei alte victime. Litera (b) de la primul paragraf de la prezentul alineat nu se aplică infracțiunilor menționate la articolul 3 alineatul (2) literele (a), (b) și (d) din Directiva (UE) 2017/1371, astfel cum a fost transpusă în dreptul intern. (4) EPPO poate, cu acordul autorităților naționale competente, să își exercite competența pentru infracțiuni menționate la articolul 22 în cazurile care, altfel, ar fi excluse ca urmare a aplicării alineatului (3) litera (b) de la prezentul articol, dacă se constată că EPPO este mai bine poziționat pentru a investiga sau a urmări penal. (5) EPPO

aduc atingere intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt prevăzute în Directiva PIF (2017/1371), cu condiția îndeplinirii cerinței unui prag minimal al prejudiciului de 10.000 EUR.

În lipsa acestui prejudiciu minimal de 10.000 EUR (prevăzut la art. 25), EPPO nu își va exercita competența, cauza rămânând să fie instrumentată de autoritățile competente ale statelor membre, și anume Direcția Națională Anticorupție, în cazul României.

În situația în care prejudiciul este sub 10.000 EUR, dar avem o anumită calitate a subiectului activ, competența de investigare ar putea aparține EPPO, și nu DNA.

Sesizarea instanței judecătorești competente de către Parchetul European poate fi reprezentativ descrisă prin conceptul *forum shopping*. Parchetul European va avea posibilitatea de a alege instanța judecătorească la care va introduce rechizitoriul, orientându-se după mai multe criterii, cum ar fi: valoarea, modul de administrare a probelor; celeritatea procedurii de judecată; durata reținerii și arestării preventive; numărul căilor de atac ordinare și extraordinare existente; modul de executare a pedepselor stabilite de instanță. Repercusiunile unei libertăți atât de vaste se vor răsfrânge asupra principiului egalității de arme, generând incertitudine cu privire la momentul în care procuratura este obligată să comunice apărătorilor care va fi instanța competentă aleasă. Incertitudinea apare și raportat la posibilitatea alegerii unei anumite instanțe pentru faza de urmărire penală și a unei instanțe diferite pentru cea de judecată. Existența acestor dezbateri a fost determinantă pentru solicitarea înființării unei instituții, Euroavocat, în vederea coordonării avocaților care vor acorda asistență juridică în astfel de cauze, în pofida faptului că este neglijat caracterul liberal al profesiei de apărător. Probleme apar și referitor la dreptul procesual penal pe care instanța sesizată este obligată să îl aplice. De exemplu, înregistrarea convorbirilor telefonice se poate dispune în majoritatea statelor membre numai în cursul urmăririi penale, pentru anumite infracțiuni, dar enumerarea acestor infracțiuni diferă de la un stat membru la altul, existând astfel riscul respingerii probelor obținute în mod legal într-un stat.

În domeniul investigării fraudelor privind fondurile europene, Direcția Națională Anticorupție are așadar o **competență partajată cu EPPO**, conform prevederilor art. 13 alin. (2) din O.U.G. nr. 43/2002, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu dispozițiile Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului

informează autoritățile naționale competente, fără întârzieri nejustificate, cu privire la orice decizie de a-și exercita competența sau de a se abține de la exercitarea acesteia. (6) În caz de dezacord între EPPO și autoritățile naționale de urmărire penală în ceea ce privește întrebarea dacă comportamentul infracțional intră în domeniul de aplicare al articolului 22 alineatul (2) sau (3) sau al articolului 25 alineatul (2) sau (3), autoritățile naționale competente să decidă asupra atribuirii competențelor în ceea ce privește urmărirea penală la nivel național decid cine urmează să dețină competența pentru investigarea cazului. Statele membre specifică autoritatea națională care va decide cu privire la atribuirea competențelor”.

privind operaționalizarea EPPO și cu dispozițiile Legii nr. 6/2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO).

În competența DNA au rămas următoarele cauze:

- cauze privind infracțiunile împotriva intereselor financiare ale UE comise înainte de 19 noiembrie 2017, indiferent de data sesizării;
- cauze ce privesc infracțiunile prevăzute de art. 18¹-18⁴ din Legea nr. 78/2008;
- dacă prejudiciul cauzat este mai mic de 10.000 Eur;
- dacă prejudiciul cauzat este mai mic de suma de 10.000 EUR și în comiterea faptelor nu se poate reține o componentă europeană prelevantă (repercusiuni la nivelul UE, implicarea unor funcționari sau agenți ai UE, conform art. 25 din Regulament);
- cauze ce privesc infracțiunile prevăzute de art. 18⁵ din Legea nr. 78/2008, infracțiuni săvârșite din culpă;
- cauze în care, deși competența ar reveni EPPO (prejudiciu mai mare de 10.000 EUR, dar mai mic de 100.000 Eur), acestea nu sunt evocate de EPPO potrivit regulilor interne de procedură ale EPPO ce stabilesc anumite criterii legate de vechimea anchetei, de relevanța cauzei, de complexitatea acesteia, de cât de bine poziționat este EPPO pentru a continua investigația etc.;
- cauze ce ar fi de competența EPPO, dar procurorul european delegat nu le-a evocat în termenul de decădere de maximum 10 zile;
- cauze neevocate de EPPO – în cauzele în care pedeapsa maximă prevăzută de lege pentru o infracțiune indisolubil legată este mai mare sau egală cu cea prevăzută pentru o infracțiune împotriva intereselor financiare ale UE sau prejudiciul cauzat unei victime naționale este mai mare decât cel cauzat prin infracțiunea „europeană”;
- cauze în care EPPO s-a desesizat, constatând că nu mai sunt îndeplinite condițiile specifice pentru exercitarea competenței sale;
- cauze privind infracțiuni care au cauzat un prejudiciu mai mic de 100.000 Eur, iar potrivit orientărilor generale elaborate de Colegiul EPPO, au permis Camerelor Permanente să aprecieze că nu este necesară investigarea unui anumit caz la nivel european;
- cauze trimise de Camerele Permanente, potrivit aceluiași orientări generale elaborate de Colegiul EPPO, în situația în care prejudiciul cauzat printr-o infracțiune împotriva intereselor financiare ale UE este mai mic decât cel cauzat unei alte victime (bugetul național).

EPPO nu își exercită competența cu privire la nicio infracțiune care intră în domeniul de aplicare al art. 22 și, după consultarea cu autoritățile naționale

competente, transmite cauza acestora din urmă, fără întârziere, în conformitate cu art. 34, în cazul în care:

- pedeapsa maximă prevăzută în dreptul intern pentru o infracțiune care intră în domeniul de aplicare al art. 22 alin. (1) este egală cu pedeapsa maximă pentru o infracțiune legată în mod indisolubil, după cum se prevede la art. 22 alin. (3), sau mai puțin severă decât aceasta, cu excepția situației în care aceasta din urmă a fost instrumentală pentru săvârșirea infracțiunii care intră în domeniul de aplicare al art. 22 alin. (1);

- există un motiv să se creadă că prejudiciul cauzat sau care este probabil să fie cauzat intereselor financiare ale Uniunii prin săvârșirea unei infracțiuni, astfel cum se menționează la art. 22, nu depășește prejudiciul cauzat sau care este probabil să fie cauzat unei alte victime (**situația avută în vedere de legiuitorul european este cea a faptelor care produc consecințe atât față de bugetul european, cât și față de bugetul național**).

Această excepție nu se aplică infracțiunilor menționate la art. 3 alin. (2) lit. (a), (b) și (d) din directivă, caz în care competența va fi exercitată de EPPO, indiferent de rezultatul comparării prejudiciilor.

Tot prin excepție, EPPO poate, cu acordul autorităților naționale competente, să își exercite competența pentru infracțiuni menționate la art. 22 în cazurile care, altfel, ar fi excluse ca urmare a aplicării alin. (3) lit. (b) de la prezentul articol (cuan-tumul prejudiciului produs victimei depășește sau este egal cu cel produs Uniunii), **dacă se constată că EPPO este mai bine poziționat pentru a investiga sau a urmări penal, urmând să informeze autoritățile naționale** competente, fără întâr-zieri nejustificate, cu privire la orice decizie de a-și exercita competența sau de a se abține de la exercitarea acesteia.

În caz de dezacord între EPPO și autoritățile naționale de urmărire penală în ceea ce privește întrebarea dacă comportamentul infracțional intră în domeniul de aplicare al art. 22 alin. (2) sau (3) sau al art. 25 alin. (2) sau (3), autoritățile naționale competente să decidă asupra atribuirii competențelor în ceea ce privește urmărirea penală la nivel național decid cine urmează să dețină competența pentru investi-garea cazului. Statele membre specifică autoritatea națională care va decide cu privire la atribuirea competențelor.

În situația în care autoritățile competente ale statului membru inițiază o inves-tigație care are legătură cu infracțiunile menționate în Regulamentul EPPO, ele sunt obligate să informeze EPPO atât în cazul în care consideră că EPPO ar putea fi competent, cât și în situația în care consideră că EPPO nu ar putea fi competent.

Și atunci când valoarea prejudiciului nu este cunoscută din momentul sesi-zării, pentru a putea aprecia asupra incidenței art. 25, autoritățile naționale vor informa EPPO, care va decide.

Față de regulile de competență ce nu sunt foarte clare și previzibile, este posibil, la un moment dat, să fie pusă în discuție validitatea actelor de urmărire

penală întocmite de procurorul național, deci de DNA, în situația în care, la momentul inițierii investigației, cuantumul prejudiciului este sub 10.000 EUR, iar ulterior dimensiunile prejudiciului sunt maximizate peste 10.000 EUR.

Potrivit art. 24 din regulament, autoritățile naționale au obligația de a informa fără întârziere EPPO cu privire la orice cauză privind infracțiuni împotriva intereselor financiare ale UE cu care sunt sesizați, indiferent dacă, la momentul sesizării, rezultă sau nu suficiente elemente care să determine competența EPPO, însă modul de respectare a acestei obligații de informare ține mai mult de cooperarea loială între autoritățile naționale și cea europeană.

Sunt posibile două situații: una în care nerespectarea dispozițiilor din regulamentul privind competența materială a EPPO determină nulitatea absolută a actelor de urmărire penală efectuate de procurorul român, conform art. 281 alin. 1 lit. b) C. pr. pen., așa cum a fost interpretat prin Decizia nr. 302/2017 a Curții Constituționale, și o a doua opinie potrivit căreia „divizarea competențelor între procurorul european și procurorul național nu este atât de strictă și absolută dat fiind că modul de stabilire a competenței în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale UE se bazează și pe aprecierea, pe analiza de la caz la caz efectuată la nivelul EPPO în funcție de criterii diverse și neclare.

O cauză PIF în care prejudiciul este de 11.000 euro poate fi evocată de EPPO, pentru a desfășura urmărirea penală, dar la fel de bine poate fi instrumentată de procurorul român, dacă în baza orientărilor primite de la Colegiul EPPO, conform art. 27 alin. (8), PED apreciază că fapta nu este atât de importantă sub aspectul consecințelor produse asupra bugetului sau imaginii UE⁹.

Mai jos sunt redată unele date statistice care reflectă activitatea de urmărire penală în cazul infracțiunilor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene.

Potrivit raportului de activitate întocmit de DNA, pe anul 2020¹⁰, de la data operaționalizării EPPO, 1 iunie 2021, procurorii DNA și-au îndeplinit obligațiile de a întocmi raportările cauzelor în vederea exercitării de către Parchetul European a dreptului de evocare.

Astfel, procurorii Direcției Naționale Anticorupție au întocmit 282 de raportări înaintate către EPPO, în vederea exercitării dreptului la evocare.

În urma celor 282 de raportări, 30 de cauze au fost evocate de EPPO și transferate de către DNA.

Astfel, în urma neevocării, au rămas 252 de cauze la DNA – Structura centrală și Serviciile teritoriale. La cele 252 de cauze s-au adăugat 11 cauze care au fost acceptate de DNA în vederea preluării competenței potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (5) și (6) din Regulamentul EPPO.

⁹A. Jurma, Gh. Bocșan, C.C. Dumitrescu, *Studiu cu privire la analiza Regulamentului (UE) 2017/1939 în perspectiva operaționalizării în România a Parchetului European*, p. 77.

¹⁰ www.pna.ro, secțiunea Rezultatele noastre.

La nivelul structurii centrale a Direcției Naționale Anticorupție, în domeniul protecției intereselor financiare ale UE, au fost întocmite 42 de raportări înaintate către EPPO, în vederea exercitării dreptului la evocare, dintre care două de către Secția de combatere a corupției, 38 de către Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție și două de către Serviciul pentru efectuarea urmăririi penale în cauze privind infracțiunile de corupție săvârșite de militari.

În urma celor 42 de raportări, 8 cauze au fost evocate de EPPO și transferate de către DNA.

Astfel, au rămas 34 de cauze la DNA – Structura centrală, în urma neevocării.

La acestea se adaugă 7 cauze care au fost acceptate de DNA în vederea preluării competenței potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (5) și (6) din Regulamentul EPPO.

Structurile teritoriale ale Direcției Naționale Anticorupție au întocmit 240 de raportări înaintate către EPPO, în vederea exercitării dreptului la evocare, din care 22 de cauze au fost evocate de EPPO și transferate de către DNA.

Astfel, au rămas 218 cauze la Serviciile teritoriale ale DNA. La acestea se adaugă 4 cauze care au fost acceptate de Serviciile teritoriale ale DNA în vederea preluării competenței potrivit dispozițiilor art. 34 alin. (5) și (6) din Regulamentul EPPO.